

ΕΛΤΑ
Hellenic Post

ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΑΚΟ
ΤΑΧ. ΛΙΠΕΡΙΟ

ΠΑΡΕΧΟΜΕΝΟ
ΤΑΧ. ΛΙΠΕΡΙΟ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΤΑΧ/ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΝΟΥΛΟΥΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ὑπόργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 58ο - ΤΕΥΧΟΣ 608 ●
● ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2015 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Πίστις χωρίς συνέπεια!

Μόρφωσις χωρίς εὐσέβεια

Ἡ μόρφωσις χρειάζεται, ὅταν εἶναι τριπλή, νοητική, πνευματική, κοινωνική. Μόρφωσις νοητική σημαίνει, νά μελετῶ τό λόγο τοῦ Θεοῦ, νά γνωρίζω τί πιστεύω. Μόρφωσις πνευματική σημαίνει συμμόρφωσι τῆς ζωῆς μου σύμφωνα μέ τό τέλειο πρότυπο, τόν Ἰησοῦ Χριστό· σημαίνει χριστομιμηση. Μόρφωσις κοινωνική σημαίνει εὐγένεια καί ἀγάπη στίς σχέσεις μου μέ τούς ἄλλους. Διαφορετικά θά εἶμαστε «ἐχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τήν δέ δύναμιν αὐτῆς ἠρημένον» (Β' Τιμ. γ' 5).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στήν πρός Ρωμαίους ἐπιστολή ἐλέγχει τούς Ἰουδαίους (καί ὄχι μόνο), γιά νά τούς φέρη σέ συναίσθησι.

Στήν ἀρχή τούς λέει, ὅτι δέν ὠφελεῖ νά εἶναι κανεῖς μόνο ἀκροατής τοῦ νόμου καί ὄχι καί ποιητής. Στή συνέχεια τούς λέει κάτι σπουδαιότερο: Ὅχι μόνο ἡ ἀκρόασις τοῦ λόγου δέν ὠφελεῖ, ἀν δέν συνοδεύεται καί ἀπό ἐφαρμογή, ἀλλά καί αὐτή ἡ διδασκαλία τοῦ νόμου δέν ὠφελεῖ τόν διδάσκοντα, ἀν ὁ ἴδιος δέν τηρῇ πρῶτος τά ὅσα διδάσκει.

● Μπορεῖ νά ὠφεληθῆται ὁ μαθητής, ἀλλ' ὁ διδάσκαλος νά βλάπτεται.

● Μπορεῖ νά σωθῆ ὁ ἀκροατής ἀπό τή διδασκαλία μας, καί μεῖς νά μή σωθοῦμε, ἔστω καί ἂν ἔχουμε κάνει ἑκατοντάδε κηρύγματα. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, πού θά μείνουν ἔξω τῶν νυμφῶνος, θά εἶναι καί διδάσκαλοι τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ, «προφῆτα!» Μέ ἀγωνία θά ἐπικαλοῦνται τήν ιδιότητά τους: «Πολλοί ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ: Κύριε Κύριε, σὺ τῶ σῶ ὄνόματι προεφητεύσαμεν;». Ἀλλ' ἡ ἀπόφασις τοῦ Κυρίου θά εἶναι φρικτά καθοριστική: «Ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τήν ἀνομίαν» (Ματθ. ζ' 22-23).

Ἄσυνέπεια λόγων καί πράξεων

Τήν ἀσυμφωνία μεταξύ διδασκαλίας καί ζωῆς παρουσιάζει ὁ Παῦλος γιά ὅσους παριστάνουν τούς δασκάλους τοῦ νόμου: «Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτόν οὐ διδά-

σκεῖς; Ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις; Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις; Ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἰδῶλα ἱεροσυλεῖς;» (Ρωμ. β' 21-22). Συνήθως γίνεται αὐτό, πού λέει ἡ παροιμία: «Δάσκαλε, πού δίδασκες, καὶ νόμο δέν ἐκράτεις».

Τά λένε γιὰ τούς ἄλλους, ὄχι γιὰ τόν ἑαυτό τους! Τότε γιατί μιλάνε;

- *Ἄλλοι γιὰ λόγους ἐπαγγελματικούς. Διδάσκουν χωρίς νά τούς ἀγγίζῃ ἡ διδασκαλία, ὅπως τό μαγνητόφωνο μιλάει χωρίς τό ἴδιο νά ὠφεληθῇ. Μπορεῖ ἀπό τό μαγνητόφωνο ἢ ἀπό ὅποιοδήποτε ἠλεκτρονικό μέσο, πού μεταδίδει τό λόγο, μερικοί νά πᾶνε στόν παράδεισο· τό μαγνητόφωνο ὅμως δέν θά πάῃ!

- *Ἄλλοι διδάσκουν γιὰ λόγους ἐγωιστικούς. Ἀρέσκονται στή φήμη τοῦ καλοῦ διδασκάλου.

- *Ἄλλοι διδάσκουν γιὰ νά καλύψουν τή ζωή τους. Μέ τά ὠραῖα λόγια σκεπάζουν τή βρώμικη πορεία τους.

Ὑπάρχουν καί οἱ εὐσεβεῖς, πού ἐκλήθησαν ἀπό τόν Θεό νά εὐαγγελίζονται, νά κατηχοῦν καί νά κηρύττουν. Δέν εἶναι ἀναμάρτητοι. Ὁ λόγος τοῦ Παύλου, ὅπως καί ὁ σχετικός τοῦ Κυρίου, δέν ἀναφέρεται σ' αὐτούς. Διότι ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, γιὰ κάθε ἁμαρτία ἢ ἀπροσεξία, θά πρέπη νά σταματᾷ τό ἔργο τοῦ εὐαγγελισμοῦ!

Τά ἁμαρτήματα δέν εἶναι ἐμπόδιο τῆς ὁμολογίας καί τῆς μαρτυρίας.

Παρ' ὅλα αὐτά, ὅλοι ὀφείλουμε νά προσέχουμε. Ὁ κόσμος τή ζωή μας κοιτάζει πρῶτα, ὕστερα τά λόγια μας. Ἡ πρώτη ἐντύπωση τῶν λόγων μας διαλύεται μέ τό πρῶτο σκάνδαλο τῆς ζωῆς μας. Ὅσα διδάσκει ὁ πιστός, πρῶτα στόν ἑαυτό του τά διδάσκει. Πρῶτος ἀκροατής καί πρῶτος μαθητής εἶναι ὁ ἑαυτός του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιὰ ὄσους διδάσκουν, ἀλλά δέν πράττουν: «Παρά μέν τήν ἀρχήν ἔλεγεν ὁ Παῦλος, ὅτι οὐδέν ὠφελεῖ ἡ ἀκρόασις τοῦ νόμου, ἐάν μὴ ἡ πράξις προσῆ. Νῦν δέ πολλῶ μᾶλλον δείκνυσιν, ὅτι οὐ μόνον ἡ ἀκρόασις, ἀλλά καί, ὃ πλέον τῆς ἀκρόασεως ἦν, ἡ διδασκαλία, οὐδέ αὕτη δυνήσεται προσθῆναι

τοῦ διδάσκοντος μὴ πράσσοντος ὅπερ, φησί, διδάσκει καί οὐ μόνον οὐ προσθῆσεται, ἀλλά καί κολάσει μειζόνως» (Ε. Π.Ε. 16β,474). Μετάφρασις: Στήν ἀρχή ὁ Παῦλος ἔλεγε, ὅτι δέν ὠφελεῖ καθόλου ἡ ἀκρόασις τοῦ νόμου, ἂν δέν ἀκολουθῇ ἡ πράξις. Τώρα δείχνει κάτι πολύ σημαντικώτερο, ὅτι ὄχι μόνο ἡ ἀκρόασις, ἀλλά καί ἡ διδασκαλία, πράγμα σπουδαιότερο ἀπό τήν ἀκρόασι, δέν μπορεῖ νά βοηθήσῃ τό διδάσκαλο, ἂν δέν ἐφαρμόζῃ ὁ ἴδιος ὅσα διδάσκει. Καί ὄχι μόνο δέν θά τόν βοηθήσῃ, ἀλλά καί θά τόν τιμωρήσῃ αὐστηρότερα.

**Ἄλλα λές καί ἄλλα κάνεις;*

Γίνεται συγκεκριμένος ὁ Παῦλος:

- «Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον σεαυτόν οὐ διδάσκεις;». Ἄν εἶχες μία πηγῆ, θά μοίραζες τό νερό στους ἄλλους καί θ' ἄφηνες τόν ἑαυτό σου διψασμένο; Ἐχεις ἀνάγκη πρῶτος σύ νά διδάσκεσαι συνεχῶς. Σωστός διδάσκαλος τοῦ νόμου τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτός, πού μαζί μέ τό χάρισμα τοῦ διδασκάλου, διαθέτει καί τό ταπεινό φρόνημα τῆς μαθητείας.

- «Ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν κλέπτεις;». Προτρέπεις τούς ἄλλους νά μὴ κλέβουν καί σύ κλέβεις; Ἡ κλοπή ἔχει μπῆ σήμερα σέ ἡμερησία διάταξη! Λίγοι ἀρκοῦνται «τοῖς ὀψωνίοις αὐτῶν» (Λουκ. γ' 14). Οἱ περισσότεροι βρίσκουν ποικίλους τρόπους ν' αὐξάνουν τά ἔσοδά τους· τρόπους, πού δύσκολα ἀντέχουν στή ζυγιά τῆς τιμιότητας. Καί ὅταν ἕνας τρόπος χρησιμοποιῆται ἀπό τούς περισσότερους, τελικά... «νομιμοποιεῖται»!

Γιὰ τόν πιστό, πού ἐφαρμόζει ἐν παντί τό νόμο τοῦ Θεοῦ, καμμία δικαιολογία δέν ὑπάρχει γιὰ ἄμεση ἢ ἔμμεση κλοπή.

- «Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν μοιχεύεις;». Μέ τόν ὄρο «μοιχεία» χαρακτηρίζεται κάθε σαρκική ἁμαρτία. Φαίνεται, ὅτι εἶχαν ἐκφυλισθῇ καί οἱ Ἰουδαῖοι. Ἐξακολουθοῦσαν ὅμως νά εἶναι αὐστηροί στόν κατά τῆς μοιχείας νόμο, καί μάλιστα νά ἐντοπίζουν μοιχοῦς καί μοιχαλίδες καί νά τούς στιγματίζουν, δημόσια, ἀκόμη καί νά ζητοῦν τό λιθοβολισμό τους!

Υποκριτές! Ποιός είναι τόσο αναμάρτητος, ώστε να λιθοβολή τους άλλους;

● «Ο βδελυσσόμενος τά είδωλα ιεροσυλείς». Καύχημα τῶν Ἰουδαίων τό ὅτι λάτρευαν τόν ἀληθινό Θεό. Βέβαια τό καύχημά τους αὐτό ἐμοιαζε μέ τό ἄλλο καύχημά τους περί ἐλευθερίας (Ἰωάν. ἡ' 33). Πόσες φορές ἡ ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ κηλιδώθηκε ἀπό τήν ἐκτροπή στά είδωλα! Οἱ προφῆτες καλοῦσαν τόν Ἰσραήλ νά ἐγκαταλείψῃ τά είδωλα.

Ἄλλά καί ὅταν παρίσταναν τούς ἄμικτους, τούς καθαρούς ἀπό εἰδωλολατρία, καί τότε ὑποκρίνονταν! Ἐκαναν πώς βδελύσσονται τά είδωλα, καί ἀπό τό ἄλλο μέρος ιεροσυλοῦσαν. Καί σέ ιεροσυλία καί σέ εἰδωλολατρία οἱ ἴδιοι ἐξετρέποντο.

Ἰεροσυλία εἶναι ἡ χρησιμοποίησις ἱερῶν πραγμάτων πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἰεροσυλία εἶναι ἡ ποικίλη ἐκμετάλλευσις τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων, ὅπως π.χ. εἰκόνων καί λειψάνων. Καί εἰδωλολατρία εἶναι ν' ἀγαπᾶς πρόσωπα καί πράγματα πάνω ἀπό τόν Θεό ἢ ν' ἀντικαθιστᾶς τή λατρεία τοῦ Θεοῦ μέ «μαγικά» ἀντικείμενα, μέ θρησκευτικά «φετίχ»!

Παραβάτης τοῦ νόμου

Τό φάρμακο δέν δίνεται ἀπλῶς γιά νά τό γνωρίζουμε, ἀλλά κυρίως γιά νά τό χρησιμοποιοῦμε. Βεβαίως γιά νά τό χρησιμοποιοῦμε, πρέπει πρῶτα νά τό γνωρίζουμε.

Τό ἴδιο καί μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ. Τόν γνωρίζουμε ὄχι ἀπλῶς γιά νά τόν γνωρίζουμε, ἀλλά γιά νά τόν χρησιμοποιοῦμε ὡς φάρμακο γιά τή θεραπεία τῆς νοσοῦσης ψυχῆς μας. Ἄν ἔχουμε τό νόμο, καί μάλιστα τό Εὐαγγέλιο, καί δέν τό χρησιμοποιοῦμε καθημερινά, σέ κάθε περιστάσι, τότε ὄχι μόνο δέν ὠφελοῦμαστε, ἀλλά καί χανόμεστε.

Εἶναι σάν νά ἔχουμε τή συνταγή τοῦ γιατροῦ καί νά τήν παραβαίνομε: σάν νά ἔχουμε τό φάρμακο, καί ἀντί γι' αὐτό νά χρησιμοποιοῦμε τό φαρμάκι. Αὐτό κάνει ὅποιος ἔχει γνωστικές μόνο σχέσεις μέ τό νόμο τοῦ Θεοῦ, μέ τό Εὐαγγέ-

λιο. «Ὅς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διά τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τόν Θεόν ἀτιμάζεις;» (Ρωμ. β' 23).

● Κατέχουμε τό νόμο, ἀλλά πράττουμε ἀντίθετα ἀπό τό νόμο.

● Ἐχουμε τό Εὐαγγέλιο στολίδι στή βιβλιοθήκη μας, ἀλλά στήν πορεία μας ἔχουμε τόν κώδικα τοῦ Διαβόλου!

● Ἐχουμε τό Εὐαγγέλιο στό μυαλό μας, γνωρίζοντας πολλά θρησκευτικά πράγματα, πολλά δόγματα, ἀλλά στήν καρδιά μας ἔχουμε τό ἀντιεαγγέλιο.

● Ἐχουμε στήν ἀγκαλιά τό περίβλημα τοῦ Εὐαγγελίου, ἀλλά τό περιεχόμενό του τό ἔχουμε ὑποπόδιο τῶν ποδῶν μας. Παραβαίνομε τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ.

Ἡ τραγωδία τοῦ ἀνθρώπου ἀρχίζει μέ μία παράβασι. Καί πληρώνουμε ἀκόμα τό πρόστιμο ἐκείνης τῆς παραβάσεως. Τό τραγικώτερο εἶναι, ὅτι συνεχίζουμε τίς παραβάσεις τοῦ κώδικα τῆς ἀλήθειας καί τῆς ἠθικῆς, τοῦ τελείου νόμου, πού τόν ἐπικύρωσε ὁ Θεάνθρωπος Κύριος μέ τό πανάγιο αἷμα Του. Ἀλλά κάθε παράβασις, ὅταν μάλιστα γίνεται ἐσκεμμένα καί δέν μετανοοῦμε, ἔχει συνέπειες. «Πᾶσα παράβασις καί παρακοή ἔλαβεν ἕνδικον μισθαποδοσίαν» (Ἐβρ. β' 2).

● Στήν περίπτωσι ἐκείνου, πού μέ τόν ἐγωισμό τοῦ παραβαίνει τό νόμο, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη καυχιέται γιά τήν πίστι καί τήν Ὁρθοδοξία του, ἡ συνέπεια ἔχει τήν ἀναφορά τῆς στόν Θεό. «Τόν Θεόν ἀτιμάζεις», λέει ὁ Παῦλος.

Φυσικά δέν ἀτιμάζεται ὁ Θεός, ὅπως δέν μολύνεται ὁ Θεός, δέν πάσχει ὁ Θεός, δέν ἔχει ἀνάγκη ὁ Θεός. Κανένα βέλος ἀμαρτίας δέ ἔχει τέτοιο βεληνεκές, ὥστε νά φθάνη μέχρι τόν οὐρανό τοῦ οὐρανοῦ καί νά πλήττῃ τόν Θεό. Τό «ἀτιμάζεις» ἐδῶ εἶναι τό ἀντίθετο τοῦ «Ἀγιασθήτω ὄνομά σου» τῆς Κυριακῆς προσευχῆς.

● Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἅγιο καί πανάγιο. Δέν περιμένει τόν ἀνθρώπο νά τό ἀγιάσῃ ἢ νά προσευχηθῇ γιά τόν ἀγιασμό του. Ἄρα τό «Ἀγιασθήτω ὄνομά σου» σημαίνει κάτι ἄλλο. Σημαίνει: Νά δοξολογηθῇ τὸ ὄνομά Σου.

● Ὁ Θεός εἶναι τίμιος σέ ἀπόλυτο

βαθμό. Δέν φοβάται τόν άνθρωπο, μήπως τοῦ μειώση τήν τιμή καί τήν ὑπόληψι καί τόν ἀτιμάσει. Ἔρα τό «τόν Θεόν ἀτιμάσεις» σημαίνει κάτι ἄλλο. Σημαίνει: Δυσφημεῖς μέ τίς πράξεις σου τόν Θεό. Μέ τή δική σου ἀχλύ κρύβεις τή λάμψι τοῦ Θεοῦ.

Οἱ ἄνθρωποι, πού ρέπουν στό κακό καί τήν ἀποστασία, ἀφορμή ζητοῦν. Μόλις, λοιπόν, δοῦν τόν θεωρούμενο θρησκευόμενο ἄνθρωπο νά προβαίη σέ ἀπαράδεκτες ἐνέργειες, ὄχι μόνο ἐπαναπαύουν τή συνείδησί τους, ἀλλά καί εἶναι ἔτοιμοι νά... κατηγορήσουν τόν Θεό!

—Τέτοιοι -λένε- εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ; Γιατί τοὺς ἀνέχεται ὁ Θεός; Ἀφοῦ αὐτός κάνει τέτοια, πού εἶναι τοῦ Θεοῦ, ἐγώ γιατί νά μή πράττω παρόμοια;...

Αἰτία βλασφημίας

Καί ὁ Θεός δυσφημεῖται καί χάνονται ψυχές ἀστήρικτες, εὐσκανδάλιστες, «ἀσθενεῖς τήν συνείδησιν» (Α' Κορ. η' 7-9).

- Ἡ ἀσυνέπεια τοῦ θρησκευομένου ἀνθρώπου πολλά κακά προκαλεῖ.

- Καί ὁ ἴδιος χάνεται, καί ἄλλους ὀδηγεῖ στόν κατήφορο.

- Καί τόν Θεό δυσφημεῖ, ἀλλά καί ἄλλους τοὺς ἐξωθεῖ σέ βλασφημία τοῦ Θεοῦ.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος θυμίζει σχετικό προφητικό λόγο (Ἠσ. νβ' 5): «Τό ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθώς γέγραπται» (Ρωμ. β' 23).

- Πολλές βλασφημίες, πού ἀκούγονται στή γῆ, ξεκινοῦν ἀπό ἀπροσεξία θρησκευομένων ἀνθρώπων.

Ἔνα ἀπό τά δύο θά συμβαίη:

Ἡ τά ἔργα μας θά γίνωνται προβολεῖς τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, ἀφορμή γιά νά δοξολογοῦν οἱ ἄνθρωποι τόν Θεό, κατά τό «Οὕτω λαμψάτω τό φῶς ὑμῶν ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τά καλά ἔργα καί δοξάσωσι τόν πατέρα ὑμῶν τόν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. ε' 16).

Ἡ τά ἔργα μας θά σπρώχνουν τοὺς ἀδελφούς μας στή βλασφημία καί ἄρα στήν ἀπώλεια.

- Βεβαίως δέν ἀμνηστεύει ἐδῶ ὁ Παῦλος τόν βλάσφημο, πού ἀνοίγει τό στόμα του καί ἐκστομίζει ὅ,τι πῶς αἰσχρό καί ἀνόητο κατά τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, τῶν Ἁγίων, τῶν ἱερῶν καί τῶν ὁσίων.

Ἄδικαιολόγητος ὁ βλάσφημος. Καί νοῦ ἔχει καί λογική ἔχει καί καρδιά ἔχει. Πρόκειται γιά χυδαία συνήθεια, πού ὀφείλεται σέ ἔλλειψι ἀγάπης στόν Χριστό.

- Ἡ βλασφημία, μαζί μέ τό ἔγκλημα τῶν ἐκτρώσεων, εἶναι τά δύο φρικτότερα ἁμαρτήματα τοῦ Νεοέλληνα. Τό ἕνα συναγωνίζεται τό ἄλλο. Μέ τό ἕνα πλήττουμε τόν Χριστό (βλασφημία): μέ τό ἄλλο πλήττουμε καί σκοτώνουμε τοὺς μικροὺς Χριστοῦς (ἐκτρωσις).

Ἄς προσέχουμε ὅσοι πιστοί. Νά μή γινώμαστε ἠθικοί αὐτουργοί στά δύο αὐτά μεγαλύτερα ἁμαρτήματα. Κάθε ἀπροσεξία μας, κάθε ἀδιαφορία μας, κάθε ἀσυνέπεια τῆς ζωῆς μας, εἶναι δυνατόν νά γίνη αἰτία βλασφημίας τοῦ Θεοῦ, προσβολῆς τοῦ Θεοῦ. Καί τότε; Ἀλλοίμονό μας! Δι' ὧν ἔπρεπε νά ὑμνηται ὁ Θεός, δι' αὐτῶν βλασφημεῖται;

Ἄς ἀκούσουμε συγκλονιστική προτροπή τοῦ Χρυσοστόμου: «Στῶμεν οὖν, λοιπόν, μή κατά κρημνῶν φερόμενοι, καί πάντα ἀναλογισάμενοι ταῦτα, δόξαν ἀναπέμψωμεν αὐτῷ διὰ τῶν ἔργων» (Ε.Π.Ε. 16β, 468). Μετά φρασις: Ἄς προσέχουμε, λοιπόν, καλά καί ἄς μή τρέχουμε πρὸς τό γκρεμό. Ἀφοῦ σκεφτοῦμε ὅλα αὐτά, ἄς δοξάσουμε τόν Θεό καί μέ τά ἔργα μας: διότι δέν ἀρκεῖ νά Τόν δοξάζουμε μόνο μέ τά λόγια.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ὁ πλοῦτος εἶναι πειρασμός ἀπό τοὺς χειρότερους, ἂν μή ὁ χειρότερος, ἂν δέν ὑπῆρχε ἡ ὑποκρισία. Ὁ Χριστός στηλιτεύει ὄχι τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀλλὰ τοὺς ὑποκριτές καί τοὺς πλούσιους.

Προσκυνηματικά

Παναγία και... κολιέδες!

Οι *εικόνες* είναι παράθυρα προς τόν ουρανό. Είναι φανέρωση του τί θά γίνουμε «όταν ὁ Κύριος ἔλθῃ». Είναι προτροπή κίνησης προς τό Φῶς, πού ἐκεῖνοι (οἱ εἰκονιζόμενοι ἅγιοι) βιώνουν καί μετέχουν («τό φῶς τοῦ Προσώπου Σου ἐκζήτησῶ»). Είναι γέφυρες γιά διάβαση προς τό Ἐκεῖ. Είναι συμβολικά λατρευτικά ἀντικείμενα.

Ἀπό ἐδῶ ξεκινάει ἡ πιθανότητα προβληματικῆς χρήσεως τῶν εἰκόνων.

Κατά τό παρελθόν, ὅταν ἡ σύγχυση καί ἡ ἀσάφεια ἦταν μικρότερες καί οἱ προϊστάμενοι τῆς Ἐκκλησίας ἦταν υπεύθυνοι ποιμένες καί ὄχι «συνεπαγόμενοι τῇ ὑποκρίσει» (Γαλ. β' 13), ὅταν μιά εἰκόνα γιά τόν ἄλφα ἢ βῆτα λόγο καταστρεφόταν καί δέν ἀπεικόνιζε πλέον τό πρόσωπο, τήν... ἔκαιγαν! Μέχρι τό 1940 (μαρτυρία τοῦ Μητρ. Σηλυβρίας Αἰμιλιανοῦ) στήν Κωνσταντινούπολη περνοῦσε τό κάρο τοῦ Πατριαρχείου καί μάζευε μαυρισμένες καί κατεστραμμένες εἰκόνες ἀπό τά σπίτια τῶν χριστιανῶν, προκειμένου μ' αὐτές ὡς καύσιμη ὕλη, νά βραστοῦν τά ὑλικά τοῦ παρασκευαζομένου ἁγίου Μύρου. Ὑπῆρχε ἡ ἐλευθερία τῆς ὑγιούς θεολογίας, ὄχι ἡ φοβική σχέση μέ **θρησκευτικά φετίχ**.

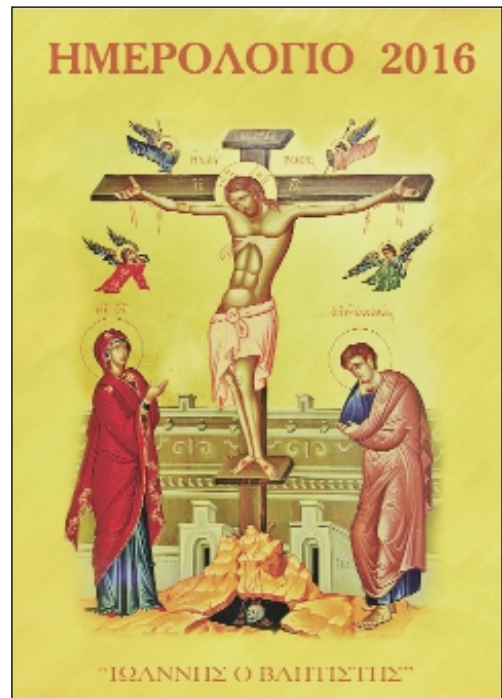
Σήμερα, ἂν μιά εἰκόνα καταστραφεῖ καί μεις συνεχίζουμε νά τήν χρησιμοποιοῦμε ὡς λατρευτικό ἀντικείμενο, τί θά ἀπαντήσουμε; Σέ ποιό πρωτότυπο διαβαίνει ἡ τιμητική μας προσκύνηση, ἀφοῦ πλέον τίποτε δέν ἀποτυπώνεται στήν «εἰκόνα»;

Ἡ ἀντίρρηση θά εἶναι: Μά ἀφοῦ εἶναι θαυματουργή εἰκόνα!

Θαυματουργός εἶναι **ΜΟΝΟΝ ὁ ΘΕΟΣ**. Ἡ λέξη ἀπό μόνη της τό λέει. Δέν θεώνονται οἱ εἰκόνες. Ἔγιναν καί γίνονται θαύματα διά τῶν προσώπων, πού ἀπεικονίζονται σέ εἰκόνες ἀπό τόν Χριστό. Καί αὐτό κάνει τοῦς Χριστιανοῦς νά τιμοῦν τυχόν περισσότερο μιά εἰκόνα, ὅμως ὄχι ὡς αὐτοαξία.

Δέν θεώνονται ὑλικά πράγματα μέ τήν

ἔννοια τῆς ἐνέργειας θαυμάτων ἀπό τά ἴδια. Τά σιμικίνθια τοῦ ἁπ. Παύλου (Πράξ. ιθ' 12) καί ἡ σκιά τοῦ ἁπ. Πέτρου (Πράξ. ε' 15) ἐνεργοῦσαν θαύματα ἐξ αἰτίας τῆς θεώσεως τοῦ Παύλου καί τοῦ Πέτρου. Ἡ Ἐκκλησία τιμᾷ τίς ἀλυσίδες τοῦ Πέτρου, γιατί τῆς τόν θυμίζουν καί τῆς διδάσκουν τόν κόπο του (τοῦ Πέτρου) γι' αὐτήν, ὄχι καθ' ἑαυτές.

Κυκλοφορεῖ τό ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιά τό ἔτος 2016.

Ἄφιερωμένο
στό ἀπολυτρωτικό
ἔργο τοῦ Χριστοῦ
κατά τόν ἀπόστολο Παῦλο.

Τό Ἠμερολόγιο τιμᾶται 1 εὐρώ.
Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 20) γίνεται ἀνάλογη ἔκπτωσης.

Τηλέφ.: 2103212713 - 2109765440.

Τό **θαύμα** είναι τά χνάρια τοῦ Θεοῦ στήν ἀνθρώπινη ζωή, προκειμένου ὁ ἄνθρωπος νά βρεῖ τόν δρόμο πρὸς τόν Χριστό. Δέν εἶναι «πιστόλι στόν κρόταφο» τῆς λογικῆς, γιά ἀναγκαστική πορεία πρὸς τόν Θεό. Δέν γεννάει τό θαῦμα τήν πίστη ἀπαραιτήτως. Ἡ πίστη γεννάει θαύματα. Ἄν τό θαῦμα γεννοῦσε ἀπαραιτήτως πίστη, τότε ὅλοι οἱ Ἑβραῖοι θά γινόντουσαν χριστιανοί (Ἰωάν. ιβ' 27)!

Ἡ περιπέτεια τῆς πίστεως εἶναι ισόβιο ἄθλημα, δέν εἶναι ρύθμιση ἔκπληξης. Δέν ἀλλάζει κάποιος τρόπο ζωῆς εὐκόλα. Χρειάζομαι πολλή ἀγάπη γιά νά μπορέσω νά τηρῶ τό θέλημα τοῦ Ἀγαπημένου καί νά Τόν ἔχω Ζωή μου. Θέλει μεγάλο κόπο νά μπορέσω νά Τοῦ πῶ: «Μή τό θέλημά μου, ἀλλά τό σόν γινέσθω» (Λουκ. κβ' 42).

Ἄτυχῶς πολλές φορές **ὑποκατάστατα** αὐτῆς τῆς ὀδυνηρῆς πίστεως τῆς Ἐκκλησίας περνοῦν στούς χριστιανούς μέσω ἀντικειμένων λατρείας, τό συνηθέστερο τῶν ὁποίων εἶναι οἱ **εἰκόνας**. Ὁ ἄνθρωπος ἐστιάζει τίς ἐλπίδες του σέ λάθος βάση. Ἄς τό δοῦμε ἀπό τήν Γραφή.

Οἱ Ἑβραῖοι γογγύζουν στήν ἔρημο.

Ἔρχονται φίδια φαρμακερά.

Τότε παρακάλεσαν τόν Μωϋσῆ. Κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ὁ Μωϋσῆς ἔφτιαξε ἕνα χάλκινο ὄφι καί τόν «ἔστησεν αὐτόν ἐπί σημείου» καί ὁποῖος «ἐπέβλεψεν ἐπί τόν ὄφιν τόν χαλκοῦν, ἔζη» (Αριθμ. κα' 9).

Ἀπό τότε, μαζί μέ τά ἄλλα ἱερά, οἱ Ἑβραῖοι κουβαλοῦσαν καί τόν χαλκοῦν ὄφιν. Τόν εὐλαβοῦντο. Τόν λάτρευαν!...

Περνοῦν τά χρόνια καί φτάνουμε στό 726 π.Χ.. Βασιλεύει ἕνας εὐσεβέστατος νεαρός 25 ἐτῶν, γιός τοῦ ἀποστάτη Ἀχαζ, ὁ Ἐζεκίας. Αὐτός συνειδητοποιεῖ, ὅτι ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ ἔχει παραφθαρεῖ σέ μία φυσιολατρική συναισθηματικότητα καί σέ μία μαγική θεώρηση τῶν συμβολικῶν ἀντικειμένων (χαλκοῦς ὄφιν λατρευόμενος). Καί τότε καταργεῖ τούς «ὑψηλοῦς τόπους λατρείας», ἐπιβάλλοντας ὡς μόνο κέντρο λατρείας τόν ναό. Καί **τόν χαλκοῦν ὄφι τόν συνέτριψε**, διότι τόν θυμιάτιζαν καί τόν προσκυνοῦσαν (Δ' Βασ. ιη' 4).

Αὐτή ἡ Γραφική διδασκαλία καί τακτική

ὠδηγοῦσε ἐν πολλοῖς τήν Ἐκκλησία. Στόχος καί σκοπός τῆς λατρείας, ἡ αὔξηση τῆς πίστεως στόν Χριστό. Ἡ Παναγία καί οἱ ἄγιοι..., μεσίτρια καί ὀδηγοί σ' αὐτή τήν ψυχική διαδρομή. Ὅ,τι δέν βοηθάει στό βάθεμα τῆς πίστεως στόν Χριστό... καθαιρεται, ὥστε οἱ χριστιανοί νά φέρουν «πλείονα καρπόν».

Βλέπουμε ὅμως στίς μέρες μας φαινόμενα, πού δέν βοηθοῦν στό βάθεμα!

Βλέπουμε εἰκόνας, πού δέν εἰκονίζουν τίποτε πλέον, εἴτε ἀπό τήν φθορά τοῦ χρόνου, εἴτε ἀπό τά ἀφιερῶματα, πού «ἐπικάθηνται» τῆς εἰκόνας καί τήν κάνουν (συγχώρησέ μας, Θεοτόκε) **προθήκη κοσμηματοπωλείου!** (Τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας πνιγμένη στά κολλιέ!).

Βλέπουμε λατρευτικά ἐκδηλώματα πρὸς τό πρόσωπο τῆς Παναγίας, **φολκλορικά** καί ἀπαράδεκτα. Συναισθηματισμοί ξένοι πρὸς ἕνα πρόσωπο, πού ἐκφράζει μέ τήν καλή καί οὐσιαστική ἔννοια τῆς λέξεως, τό «ἀνδρεῖο φρόνημα» τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Καί μεις στίς ἀρετές τῆς Παναγίας ἀπαντᾶμε μέ γλυκανάλατες ἐκφράσεις... Μαριολατρείας!

Βλέπουμε νά συγγέεται τό θεολογικό φρόνημα τῶν Χριστιανῶν. Νά συζητᾶμε γιά τήν Παναγία τῶν Ἑλλήνων!... Νά προσευχόμαστε νά μάς λυτρώσει ἀπό τήν... οικονομική κρίσι! Καί ἄλλα ἀπερίγραπτα.

Πλὴν τῶν ἀπεικονίσεων κάτω ἀπό τόν Σταυρό καί στίς εἰκόνας «Δεήσεις» (Χριστός - Παναγία - Πρόδρομος) σπανιότατα ἀπεικονίζεται ἡ Θεοτόκος χωρὶς νά κρατᾶ στά χέρια της τόν Ἰησοῦ. Ἡ συνήθεια τῆς Ἐκκλησίας νά ἀπεικονίζει ἔτσι τήν Θεοτόκο εἶναι διδασκαλία πρὸς τούς χριστιανούς, ὅτι ἡ ἀγάπη μας γι' αὐτήν καί ἡ προσευχή μας σ' αὐτήν, ἔχει στόχο καί ἀποδέκτη τόν Χριστό. Ἀπό Ἐκεῖνον ἀποχτᾶ ἄξια.

Ἡ Παναγία δέν εἶναι αὐτόφωτη. Γιά Ἐκεῖνον μᾶς ἀπασχολεῖ καί μᾶς ἐνδιαφέρει. **Χωρὶς τόν Χριστό ἡ Παναγία δέν δέχεται τήν ἀγάπη μας καί τήν τιμὴ μας**. Ὑπάρχει ἐκ τοῦ Χριστοῦ, τιμᾶται ἀπὸ τόν Χριστό. Τήν ἀγαπᾶμε γιά τόν Χριστό, ἀφοῦ γίνεται μητέρα ὅσων πιστεύουν στόν Χριστό!

Οι φίλοι κατ' ὄνομα

('Από τό νέο βιβλίο πού κυκλοφορεῖ γιά τίς μικρές Καθολικές ἐπιστολές, παραθέτουμε τό τέλος τῆς ἐρμηνείας τῆς Γ' ἐπιστολῆς τοῦ Ἰωάννου).

Στόν τελευταῖο στίχο ὑπάρχουν μία εὐχή καί οἱ χαιρετισμοί. «Εἰρήνη σοι. Ἀσπάζονται σε οἱ φίλοι. Ἀσπάζου τοὺς φίλους κατ' ὄνομα» (στ. 15). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Εἰρήνη νά εἶναι μαζί σου. Σέ χαιρετίζουν οἱ φίλοι. Χαιρετίσε τοὺς φίλους ὀνομαστικά (προσωπικά)».

• Ἡ λέξις «φίλοι» δέν εἶναι δυνατὸν νά ἀντιπροσωπεύη τοὺς χριστιανούς γενικά, ἄν καί καλοῦνται «φίλοι τοῦ Χριστοῦ» οἱ πιστοὶ (Ἰωάν. ιε' 14). Στό στίχο ἡ λέξις «φίλοι» δηλώνει μᾶλλον τοὺς πιστοὺς στόν Πρεσβύτερο (τόν ἀπόστολο Ἰωάννη), σέ ἀντίθεσι μὲ ἐκείνους πού ἀμφισβητοῦσαν τὴν αὐθεντία του.

Ἀρχμ. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα

Πάντως ὅποιος εἶναι φίλος τοῦ Χριστοῦ, εἶναι φίλος καί μὲ τοὺς ἀποστόλους καί μὲ ὄλους τοὺς ἀγίους καί τοὺς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς. Λέει σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Φιλήσωμεν τοῖνυν αὐτόν, ὡς φιλεῖν χρή· τοῦτο γάρ ὁ μέγας μισθός, τοῦτο βασιλεία καί ἡδονή, τοῦτο τρυφή καί δόξα καί τιμή, τοῦτο φῶς, τοῦτο ἡ μυριομακαριότης, ἣν οὐ λόγος παραστήσαι δύναται, οὐ νοῦς καταλαβεῖν» (Ε.Π.Ε. 16β,464). Μετάφρασις: Ἄς ἀγαπήσουμε τὸν Χριστό ὅπως πρέπει νά Τόν ἀγαπᾶμε. Διότι αὐτό εἶναι ἡ μεγάλη μας πληρωμή, αὐτό εἶναι ἡ χαρά μας καί ἡ εὐχαρίστησίς μας, αὐτό ἡ τρυφή καί ἡ δόξα καί ἡ τιμή μας, αὐτό τό φῶς μας, αὐτό ἡ μυριομακαριότητα, πού κανένας λόγος δέν μπορεῖ νά παραστήσῃ καί κανένας νοῦς δέν μπορεῖ νά καταλάβῃ.

• Τό «κατ' ὄνομα» δέν σημαίνει, ὅτι στήν τοπική Ἐκκλησία τοῦ Γαῖου οἱ φίλοι τοῦ εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου μετριοῦνται στά δάκτυλα τοῦ ἐνός ἢ τῶν δύο χεριῶν, δέν σημαίνει δηλαδή, τὸν φιλικὸ χαρακτήρα τοῦ κύκλου, στόν ὁποῖον ἀνήκει ὁ Γάιος. Μὲ τὴν ἔκφρασι αὐτή, σκοπὸς τοῦ γράφοντος εἶναι νά ἐξατο-

Σελ. 208. τιμὴ 8 εὐρώ.
παραγγελίες:
2103212107-2109765440

μικέυση τὴν καλή του διάθεσι. Δέν βλέπει, δηλαδή, ὁ Ἰωάννης ἀπρόσωπα καί μαζικά τὰ μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Τά βλέπει ἐξατομικευμένα, κατ' ὄνομα.

• Ὁ καλὸς ποιμένας γνωρίζει τὰ ἴδια πρόβατα κατ' ὄνομα (Ἰωάν. ι' 3). Ὁ καλὸς ποιμένας προσπαθεῖ νά ἔχῃ ἐιδική προσωπική σχέσι μὲ καθένα καί τὰ προβλήματα του. Τό «κατ' ὄνομα» θυμίζει τό συγκινητικὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πού νουθετοῦσε «μετὰ δακρῶν ἕνα ἕκαστον» (Πράξ. κ' 31).

Τό «κατ' ὄνομα» θυμίζει τό πρόσωπο καί τὰ πρόσωπα. Οἱ συναγμένοι στήν Ἐκκλησία δέν ἀποτελοῦν ἀγέλη ὁμοιόμορφων ἀτόμων. Εἶναι τὰ πρόσωπα, πού καθένα ἔχει τό ὄνομά του, τό δικό του χαρακτήρα, τίς δικές του ἀδυναμίες, τὰ δικά του χαρίσματα, τό δικό του πρόβλημα, τό δικό του πόνο, τὴ δική του χαρά.

• Τό «κατ' ὄνομα» φανερώνει καί τὴν ἐξατομικευμένη ἀγάπη τοῦ ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας. Κάθε ποιμένας, ἀλλὰ καί κάθε πιστός ἔχει τὰ «δίπτυχα» του, στό μυαλό του τίς περισσότερες φορές. Τὰ μνημονεύει. Προσεύχεται γιὰ τοὺς «φίλους» καί «ἀδελφούς». Συμμετέχει στήν ὄλη τους ζωὴ.

Τί ὁμορφο πρᾶγμα εἶναι ἡ κοινω-

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Καθαγιασμός τῶν τιμίῶν Δώρων

Αποκορύφωμα τῆς λειτουργικῆς προσευχῆς εἶναι ἡ **ἐπίκλησις** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ τὴν **προσφορά** τῶν πρὸς ἁγιασμόν τιμίῶν Δώρων. Ὃταν ὁ λειτουργὸς ὑψῶνῃ τὸ δισκάριο μὲ τὸν Ἄρτο καὶ τὸ ποτήριο μὲ τὸν Οἶνο, ὑψώνει καὶ τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐράνιο Θεὸ καὶ λέει: «*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα*».

• Ὡς πρὸς τὴν **εὐλαβῆ στάσι** τῶν πιστῶν τὴν ὥρα αὐτὴ ὁ λειτουργιολόγος μακαριστὸς ἄρχιμ. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος σημειώνει: «*Ἡ ἐκφώνησις αὐτὴ κάμπτει τὴν καρδίαν, τὸν αὐχένα καὶ τὰ γόνατα τῶν πιστῶν. Αἱ καρδίαί πασαι ἐν ἄκρᾳ καὶ μυστικῇ δονήσει καὶ ἀπολύτῳ σιγῇ ζοῦν τὴν ἱερωτάτη στιγμή καὶ ἀναμένουν τὴν ἐπέλευσι τοῦ ζωαρχικοῦ Πνεύματος*».

«*Τὰ σὰ ἐκ τῶν σῶν Σοὶ προσφέρωμεν κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα*». Πολλὲς ἐρμηνεῖες ἔχουν δοθῆ γιὰ τὸ «*κατὰ πάντα καὶ διὰ πάντα*». Ἡ πλέον ἐπικρατοῦσα:

• Τὸ «**κατὰ πάντα**» = σύμφωνα πρὸς ὅσα Σὺ, Κύριε, ἔχεις προστάξει καὶ ἔχεις παραγγεῖλει.

• Τὸ «**διὰ πάντα**» = γιὰ ὅλα ὅσα ἔχεις πράξει γιὰ μᾶς.

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, μιλώντας γιὰ τὸ πῶς ὀφείλουμε τὴν ὥρα αὐτὴ νὰ στεκώμαστε, σημειώνει: «*Προσιώμεν μετὰ θεομότητος αὐτῶ καὶ πεπυρωμένης ἀγάπης. Διαναστήσωμεν ἑαυτοὺς καὶ φρίζωμεν καὶ πλείονα ἐπιδειξώμεθα τὴν εὐλάβειαν, ἵνα μὴ ἀπλῶς μηδέ ὡς ἔτυχε προσελθόντες, πῦρ ἐπὶ τὴν ἑαυτῶν σωρεύσωμεν κεφαλῆν*» (Ε.Π.Ε. 18α,102). Μετὰ φρασις: Ἄς προσερχώμαστε μὲ θεομότητα πρὸς Αὐτόν καὶ μὲ πυρακτωμένη ἀγάπη, γιὰ νὰ μὴ ὑποστοῦμε μεγαλύτερη τιμωρία. Ἄς ἀνορθώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας καὶ ἄς φρίξουμε καὶ ἄς δείξουμε πολὺ περισσότερη εὐλάβεια. Διαφορετικά, ἂν ἀπροετοίμαστοι καὶ χωρὶς δέος προσερχώμαστε στὸ Μυστήριον, θὰ ἐπισωρεύσουμε φωτιά πάνω στὰ κεφάλια μας.

• Μετὰ τὴν ἐκφώνησι τῆς προσφορᾶς, ὁ λαὸς σὲ σύντομον ρυθμὸ καὶ χαμηλῆ φωνὴ ἀναπέμπει τὸ «*Σέ ὑμνοῦμεν, Σέ εὐλογοῦμεν, Σοὶ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε, καὶ δεόμεθά Σου ὁ Θεὸς ἡμῶν*». Καὶ ἀναμένει μὲ κρατημένη τὴν ἀναπνοὴ καὶ βαθειὰ συγκίνησι τὴν εὐχὴ, τὴν ἱκεσία γιὰ τὸν **καθαγιασμό τῶν Δώρων**.

Φόβος συνέχει τίς καρδιές. Τὰ χεῖλη τοῦ λειτουργοῦ τρέμουν. Πρόκειται νὰ ζητήση ἀπὸ τὸν Θεὸ τὸ ὑψηλότερον πράγμα, τὸ ἀγιώτερον ἔργο. Σημειώνει πάλι ὁ π. Γερβάσιος Παρασκευόπουλος: «*Τῶν βλεμμάτων τοῦ λειτουργοῦ ἢ ἐκφρασις, τοῦ προσώπου ἢ ἔντασις, τῆς κεφαλῆς ἢ κάμψις, τοῦ κορμοῦ ἢ κλίσις, τῶν γονάτων ἢ πτώσις, ὅλος ὁ κόσμος τῶν αἰσθήσεων καὶ τοῦ Πνεύματος εὐρίσκεται σὲ στάσι παρακλήσεως καὶ δεήσεως καὶ ἱκεσίας*».

• Ἡ ὅλη ἱκεσία διαιρεῖται σὲ τρία μέρη. Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ **ἐπίκλησις**. Τὸ δεύτερον εἶναι ὁ **καθαγιασμός**. Τὸ τρίτον εἶναι ἡ **μνημόνευσις**.

• Ἡ **ἐπίκλησις** ἔχει ὡς ἑξῆς:

«*Ἐτι προσφερόμεν Σοὶ τὴν λογικὴν ταύτην καὶ ἀναίμακτον λατρείαν, καὶ παρακαλοῦμέν Σε, καὶ δεόμεθα καὶ ἱκετεύομεν: Κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα*».

● **Ἔτι!** Ἀκόμη καὶ ἀκόμη. Ἀφοῦ Σοῦ προσφέραμε τὴν ὁμολογία τῆς Πίστεως (τό «Πιστεύω»), τὴν εὐχή τῆς ἀναφορᾶς, τὸν ἐπινίκιο ὕμνο, τό «Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος Κύριος Σαβαώθ...», τώρα προσευχόμεστε ἀκόμα πιό θερμά. Ἰκετεύουμε πιό δυνατά ἐμεῖς οἱ ἀνάξιοι.

● Σέ παρακαλοῦμε: Στείλε τό Πνεῦμά Σου τό Ἅγιον σέ μᾶς, στήν ἱερωσύνη μας, νά γίνη ἀξιοσύνη γιά τό μυστήριο. Στείλε τό Πνεῦμα Σου τό Ἅγιον καί στά δῶρα αὐτά, πού βρίσκονται στήν ἁγία Τράπεζα. «Μή κωλήσης τὴν χάριν Σου». Τά ἁμαρτήματά μας ἄς μή γίνουν ἐμπόδιο στό νά κατεβῆ ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Μέ τό δικό μας χέρι εὐλόγησε Σύ τά Δῶρα, ὥστε νά γίνη ἡ φοβερή μεταβολή.

● **Ὁ καθαγιασμός:**

Ὁ λειτουργός σφραγίζει μέ τὴν εὐλογία του τὸν ἅγιο Ἄρτο τοῦ δισκαρίου καί παρακαλεῖ ὀλόφυχα καί ὀλόκαρδα: **«Καί ποιήσον τόν μὲν ἄρτον τοῦτον τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου».**

● Ὁ λαός, πού συγκινημένος παρακολουθεῖ, μαζί μέ τό λειτουργό, τούς συλλειτουργοῦς καί τὸν διάκονο ἀναφωνοῦν ὅλοι μαζί, «ἐν ἐνὶ στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ» τό **Ἀμήν.**

● Ὁ λειτουργός θέτει τό χέρι του πάνω ἀπό τό ἅγιο Ποτήριο καί εὐλογώντας Το, ἰκετεύει ἐξ ὅλης καί μεθ' ὅλης τῆς συναγμένης Ἐκκλησίας: **«Τό δέ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ, τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου».** Καί ἀκολουθεῖ τό **Ἀμήν** κλήρου καί λαοῦ καί ὄλων τῶν παρισταμένων ἀγγελικῶν δυνάμεων.

● Πῶς θά γίνη πραγματικότητα ἡ μεταβολή; Μέ μία ἀπλή εὐλογία, μέ μία ἀπλή ἰκεσία, μέ τό κατανυκτικό Ἀμήν; Ὁχι! Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον θά ἐνεργοποιήσῃ τά τελούμενα καί τά λεγόμενα. Γι' αὐτό ὁ λειτουργός τονίζει: Σύ, ὁ Θεός, θά κάνῃς τό θαῦμα, **«μεταβάλῶν τῷ Πνεύματι Σου τῷ Ἁγίῳ».** Καί τότε ἀκούγεται τό παρακλητικό καί βεβαιωτικό **Ἀμήν**, τρεῖς φορές.

● Γιά τό τρίτο μέρος, τίς **μνημονεύσεις**, θά γράψουμε στό ἐπόμενο.

● Ἐδῶ ἄς τονίσουμε, ὅτι τό μυστήριο τῆς **μεταβολῆς** τοῦ Ἄρτου καί τοῦ Οἴνου σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ εἶναι ἓνα εἶδος **Εὐαγγελισμοῦ**. Τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τότε κατήλθε στήν κόρη τῆς Ναζαρέτ, στή νοητή τράπεζα, καί ἀμέσως ὁ Θεός, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πῆρε δούλου μορφή, ἔγινε ἄνθρωπος. Εἶπε στήν παρθένο Μαρία ὁ ἄγγελος Γαβριήλ: «Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπί σέ καί δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σε» (Λουκ. α' 35). Ἐδῶ, στή θεία Λειτουργία, στόν καθαγιασμό, τό Πνεῦμα τό Ἅγιον κατεβαίνει καί μεταβάλλει τόν Ἄρτο καί τὸν Οἶνο σέ Θεανθρώπινο Σῶμα καί Θεανθρώπινο Αἷμα. Ἐκεῖ, στόν Εὐαγγελισμό ἔχουμε **πρόσληψι**. Ἐδῶ ἔχουμε **μετάληψι**.

● Στόν καθαγιασμό ἔχουμε Εὐαγγελισμό καί **Σταύρωσι**. Μέ τὸν Εὐαγγελισμό τῆς Θεοτόκου ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ παίρνει σάρκα, πού θά γίνη σάρκα **παθητή** πάνω στό Σταυρό. Καί αὐτή ἡ Σάρκα ἀπό παθητή γίνεται **ποθητή**. Τὴν ποθοῦμε καί τὴν κοινονοῦμε. Μεταλαμβάνουμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα, **«τό ἐκχυθέν ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καί σωτηρίας».**

● Στόν καθαγιασμό ἔχουμε Εὐαγγελισμό, Σταύρωσι καί **Ἀνάστασι**, ἀφοῦ μετὰ τὴν μετάληψι ἀναφωνοῦμε: **«Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι...».** Ἐχουμε καί **Πεντηκοστή**, ἀφοῦ κατεβαίνει τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. Ὅλα τά ἐνεργεῖ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον. **«Ἡ τοῦ Πνεύματος χάρις παροῦσα καί πᾶσιν ἐφιπταμένη τὴν μυστικὴν ἐκείνην κατασκευάζει θυσίαν»** (ἱερός Χρυσόστομος).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Παῦλος! Θαυμαστός στίς περιπέτειες

Β' Κορ. 1α' 29-33

Συμπόνια (στ. 29)

Γιά όλους και για όλα νοιάζεται ο Παῦλος. Ἄλλ' ἐκεῖνο, πού ἰδιαίτερα συγκλονίζει τούς πιστούς ὄλων τῶν αἰῶνων, εἶναι ἡ εὐαίσθησία του γιά τά πρόσωπα, πού χρήζουν ξεχωριστῆς προσοχῆς καί ἀγάπης. Καί αὐτά εἶναι πάντοτε οἱ ἀσθενεῖς. Καί ἐδῶ δέν ἀναφέρεται ὁ Παῦλος τόσο στούς σωματικά ἀσθενεῖς, πού καί σ' αὐτούς κάθε φιλόχριστος ψυχῆ προσφέρει ἀγάπη, ἀλλά στούς πνευματικά «ἀσθενεῖς» (Ρωμ. 1δ' 1. Α' Κορ. ν' 11-12).

Πρόκειται γιά τούς ἀνώριμους πνευματικά, γιά τούς ἀπληροφόρητους, γιά τούς εὐσκανδάλιστους. Δέν ἀδιαφορεῖ γιά τή θεολογική τους ἀνεπάρκεια. Φροντίζει νά τούς δια φωτίσῃ καί νά τούς ἀνεβάσῃ σέ ὑψηλότερο ἐπίπεδο, ὥστε νά φύγουν ἀπό τούς τύπους καί ν' ἀγωνίζονται γιά τήν οὐσία.

Μέχρι νά τό καταφέρῃ, τούς «οἰκονομεῖ». Ἄκόμα καί σέ θυσίες δικαιωμάτων φτάνει. Λέει γιά τήν ξεχωριστή καί δύσκολη αὐτή ἀγάπη: «Τίς ἀσθενεῖ, καί οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καί οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;» (στ. 29). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ποιός ἀσθενεῖ πνευματικῶς καί δέν ἀσθενῶ κι ἐγὼ μαζί του; Ποιός πέφτει πνευματικῶς καί δέν καίγομαι ἐγὼ ἀπό τί θλίψη;».

● Τό συμπέρασμα: Ὁ ἕνας γιά ὄλους. Ὁ ἕνας εἶναι ὄλη ἡ Ἐκκλησία, χωρίς ἴχνος πρωτείου ἢ ἀλαθῆτου. Ὁ ἕνας πάσχει γιά ὄλους καί ἀγωνίζεται γιά ὄλα. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Καθάπερ αὐτός ὢν ἡ Ἐκκλησία ἡ κατά τήν οἰκουμένην, οὕτω καθ' ἕκαστον ὠδυνᾶτο μέλος» (Ε.Π.Ε. 20,16). Μετάφρασις: Σάν νά ἦταν αὐτός ἡ Ἐκκλησία ὄλης τῆς οἰκουμένης. Αἰσθανόταν πόνο γιά κάθε μέλος τῆς.

Περιπέτειες ἀπό τήν ἀρχή (στ. 30)

Ἐπίδοσις ἀπό πολλή ταπείνωσι χρησιμοποιεῖ ὁ Παῦ-

λος τή λέξι «ἀφροσύνη», προκειμένου νά ἐτοιμάσῃ τούς ἀναγνώστες τῆς Ἐπιστολῆς νά δεχτοῦν ἀναφορές στό πρόσωπό του. Τελικά δέν καυχίεται ὁ Παῦλος οὔτε γιά ἀρετές, οὔτε γιά ἐπιτυχίες πνευματικές, ὥστε νά δικαιολογηται ὁ ὅρος «ἀφροσύνη».

Τήν ὥρα, πού οἱ ψευδάδελφοί καυχόνταν γιά ὑπαρκτές καί ἀνυπαρκτές ἱκανότητες, ὁ Παῦλος καυχίεται γιά τίς δοκιμασίες του. «Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τά τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι» (στ. 30). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Εάν πρέπη νά καυχῶμαι, θά καυχθῶ γιά τά παθήματά μου».

● Τίτλοι τιμῆς γιά τόν Παῦλο δέν ἦσαν οὔτε οἱ σπουδές του, οὔτε ἡ καταγωγή του, οὔτε ἡ ἐκλογή του ἀπό τόν οὐρανό, οὔτε τό σπῆσιμο τῶν ἐκκλησιῶν, οὔτε ἡ ἀναγέννησις τῶν ψυχῶν, οὔτε τά τόσα θαύματά του καί τά τόσα χαρίσματά του. Ὅλα αὐτά εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Τίτλοι τιμῆς εἶναι τά παθήματά του.

Ζωή κυνηγημένη (στ. 31-32)

● Ἀναγκάζεται νά ἐπικαλεσθῆ τή μαρτυρία τοῦ Κυρίου γιά γεγονότα, πού μᾶλλον ἦσαν ἄγνωστα. «Ὁ Θεός καί πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι» (στ. 31). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Ὁ Θεός καί Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ δοξαζόμενος στοὺς αἰῶνες, γνωρίζει, ὅτι δέν ψεύδομαι».

● Ἀρχίζει ἀπ' τίς πρώτες ἡμέρες τῆς χριστιανικῆς του ζωῆς. Τόν δυνάμωσε τόσο πολύ ὁ Κύριος, ὥστε νά καταστῆ ἐπικίνδυνος στοὺς ἀντιχριστιανικούς κύκλους τῆς Δαμασκῶ: «Ἐν Δαμασκῶ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρουρεῖ τήν Δαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων» (στ. 32) Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Στή Δαμασκῶ ὁ διοικητής καί ἐκπρόσωπος τοῦ βασιλέως Ἀρέτα φρουροῦσε τήν πόλιν τῶν Δαμασκηνῶν, θέλοντας νά με συλλάβῃ».

• Στή Δαμασκό τόν περίμεναν οί χριστιανοί ὡς τό μεγάλο τους ἐκθρό.

—*Έρχεται ὁ ἐπικίνδυνος, ὁ Σαῦλος (Σαούλ). Φόβος καί τρόμος. Τί θά κάνουμε;*

Σέ λίγο καιρό στήν ἴδια πόλι, στή Δαμασκό, ὁ Παῦλος εἶναι ὁ χριστιανός, ὁ ἐπικίνδυνος γιά τούς ἀχριστιανούς. Ὁ Ἄρετας, πενθερός τοῦ Ἡρώδη τοῦ Ἀντύπα, σήμανε συναγερμό. Ἐβαλε φρουρούς σ' ὄλες τίς ἐξόδους τῆς πόλεως. Δέν πρέπει νά ξεφύγῃ ὁ Παῦλος. Πρέπει νά τόν συλλάβουν. Μία πόλις κυνηγáει ἕναν ἄνθρωπο. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος, πού δέν θά γκρέμιζε τά τειχῆ τῆς Δαμασκοῦ, ἀλλ' ὄλα τά ὀχυρώματα τοῦ διαβόλου. Θά ἀλλάζε τήν ὄψι τῆς οἰκουμένης.

—*Πιάστε τον, λοιπόν!*

Ἐπιχειρήσεις σωτηρίας (στ. 33)

• Ἡ ὥρα δέν εἶχε ἔλθει. Το ρολοῖ τῆς ζωῆς τό ρυθμίζει ὁ Θεός. Γιά τόν Παῦλο δέν εἶχε ἔλθει ἡ ὥρα. Τόν κυνήγησαν, ἀλλά σώθηκε. *«Καί διά θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχαλάσθην διά τοῦ τείχους καί ἐξέφυγον τás χειράς αὐτοῦ»* (στ. 33). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: *«Καί ἀπό ἕνα παράθυρο μέ κατέβασαν ἀπό τό τεῖχος μέσα σ' ἕνα καλάθι καί ξέφυγα ἀπό τά κέρια του».*

• Ἐπρεπε τότε νά σωθῆ, γιά νά σωθῆ ὁ κόσμος μέ τόν εὐαγγελικό του λόγο.

Ἄν καί ἀπέτυχε ἡ ἐπιχείρησις τότε γιά τήν ἐξόντωσι τοῦ Παύλου (Πράξ. Θ' 25), ὁ Διάβολος δέν τῶβαλε κάτω. Πάνω ἀπό 25 χρόνια βρισκόταν πάντοτε σέ ἐπιφυλακή, παραδοκόντας νά πληῖθῃ τόν Παῦλο. Πάντα ὁ Παῦλος ἔβγαινε νικητής.

• Ἡ Ἐκκλησία ὑμνεῖ τά βασιανιστήρια τοῦ Παύλου. Προσκυνά τίς ἀλυσίδες τοῦ Παύλου. Τρέφεται μέ τό μαρτυρικό λόγο τοῦ Παύλου.

Ὁ θαυμαστής τοῦ Παύλου

Ἄλλ' ἀξίζει νά δοῦμε, πῶς ὁ κατ' ἐξοχὴν θαυμαστής τοῦ Παύλου, ὁ ἱερός Χρυσόστομος, βλέπει καί συμβολικά τά στίγματα τοῦ Παύλου:

«Υπέστη ναυάγιον,

ἵνα τό ναυάγιον παύσῃ τῆς οἰκουμένης.

Νυκθημερόν ἐν τῷ βυθῷ πεποιήκεν,

ἵνα τοῦ βυθοῦ τῆς πλάνης ἀνιμίσηται.

Ἐν κόπῳ γέγονε, ἵνα τούς κοπιῶντας ἀναπαύσῃ.

Πληγὰς ὑπέμεινεν,

ἵνα τούς ὑπό τοῦ διαβόλου πεπληγότας ἰάσηται.

Ἐν φυλακαῖς διέτριπεν, ἵνα τούς ἐν φυλακῇ

καί σκότῳ καθημένους εἰς φῶς ἐξαγάγῃ.

Ἐν θανάτοις πολλάκις,

ἵνα θανάτων ἀπαλλάξῃ χαλεπῶν.

Πεντάκις τεσσαράκοντα παρά μίαν ἔλαβεν,

ἵνα αὐτούς τούς ταῦτα ποιοῦντας ἐλευθερώσῃ

τῆς τοῦ διαβόλου μάστιγος.

Ἐρραβδίση, ἵνα ὑπό τήν ράβδον

καί τήν βακτηρίαν ἀγάγῃ τοῦ Χριστοῦ.

Ἐλιθάσθη, ἵνα ἀπαλλάξῃ τῶν ἀναισθητῶν λίθων.

Ἐν ἐρημίᾳ γέγονεν, ἵνα τῆς ἐρημίας ἐξέλθῃται.

Ἐν ὁδοπορίαις, ἵνα στήσῃ πλανωμένους,

καί τήν εἰς οὐρανόν φέρουσαν ὁδόν ἀνοίξῃ.

Ἐν πόλεσιν ἐκινδύνευσεν,

ἵνα τήν ἄνω πόλιν ὑποδείξῃ.

Ἐν λιμῷ καί δίψει,

ἵνα ἀφέλθῃται τοῦ χαλεπωτέρου λιμοῦ.

Ἐν γυμνότητι, ἵνα ἀσκημονοῦντας ἐνδύσῃ

τήν στολήν τοῦ Χριστοῦ.

Ἐν ἐπιστασίᾳ ὄχλου,

ἵνα τῆς περιστάσεως τῶν δαιμόνων ἐπαγάγῃ.

Ἐπυρώθη, ἵνα σβέσῃ τά πεπυρωμένα βέλη.

Διά θυρίδος ἀπό τοῦ τείχους ἐχαλάσθη, ἵνα κάτωθεν ἄνω διαπέμψῃ τούς ἐρριμμένους χαμαί».

(Ε.Π.Ε. 20,22-24)

Μετὰφρασις:

Ἐπέστη ναυάγιο,

γιά νά καταπαύσῃ τό ναυάγιο τῆς οἰκουμένης.

Ἐμεινε στό βυθό ἕνα μερόνυχτο,

γιά ν' ἀνασύρῃ ἀπ' τό βυθό τῆς πλάνης.

Κοπίασε, γιά ν' ἀναπαύσῃ τούς κουρασμένους ἀπ' τήν ἁμαρτία.

Πληγώθηκε,

γιά νά γιαιτρέψῃ τούς πληγωμένους ἀπ' τό Σατανᾶ.

Φυλακίστηκε, γιά ν' ἀποφυλακίσῃ

ὄσους βρίσκονταν στό σκοτάδι.

Ἐφτασε πολλές φορές στό θάνατο,

γιά ν' ἀπαλλάξῃ ἀπό φοβερούς θανάτους.

Μαστιγώθηκε πέντε φορές μέ σαράντα

παρά μία μαστιγώσεις, γιά νά λευτερώσῃ ἀπ' τή

μάστιγα τοῦ διαβόλου τούς κακοποιούς.

Ραβδίση, γιά νά στηρίξῃ μέ τή βακτηρία

τοῦ Χριστοῦ τούς ἀνθρώπους.

Λιθοβολήθηκε,

γιά νά μᾶς ἀπαλλάξῃ ἀπ' τήν πέτρινη ἀναισθησία.

Βρέθηκε στήν ἐρημίᾳ,

γιά νά μᾶς βγάλῃ ἀπ' τήν μοναξιά τῆς ψυχῆς.

Πεζοποροῦσε, γιά νά στηρίξῃ τούς ξεστρατημένους

καί ν' ἀνοίξῃ τό δρόμο πρὸς τόν οὐρανόν.

Κινδύνεψε στίς πόλεις, γιά νά δείξῃ τήν Ἄνω Πόλι.

Βρέθηκε σέ πείνα καί σέ δίψα,

γιά νά χορτάσῃ καί ξεδιψάσῃ ἄλλους.

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Στό βιβλίο τοῦ οὐρανοῦ

Τά ἀποστολικά πρόσωπα, οἱ ἑβδομήκοντα, εἶχαν βγῆ περιοδεία. Σάν γύρισαν, χοροπηδοῦσαν ἀπό χαρά. Κύριε, ἀκουσέ μας. Πόσο χαρούμενοι εἴμαστε! Ἄκόμα καί τά δαιμόνια στό ὄνομά σου ὑποτάσσονταν. Μέ τό ὄνομα σου βγάζαμε δαιμόνια. Μέ τό ὄνομά σου κάναμε θαύματα (Λουκ. ι' 17).

• Τί περίμεναν; Χαρά καί ἀπό τόν Κύριο. Συγχαρητήρια! Μά ἄν ὁ Κύριος τούς ἔδινε *συγχαρητήρια*, εἶναι σάν νά ἔδινε συγχαρητήρια στόν... ἑαυτό Του! Ἐκεῖνοι ἔκαναν τό θαῦμα; Ὁ Χριστός, τό ὄνομά Του, ἐνεργοῦσε.

• Καί τότε ποιά ἡ ἀντίδρασις τοῦ Χριστοῦ; Τούς μίλησε γιά μιά ἄλλη χαρά. Γιά τή *μέγιστη* χαρά. «Ἐν τούτῳ μή χαίρετε, ὅτι τά πνεύματα ὑποτάσσεται ὑμῖν· χαίρετε, ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (ι' 20).

• Μπορεῖ νά κάνη κάποιος *θαύματα* καί τό ὄνομά του νά μὴν ἀναγνωρισθῆ; Ναί! Δέν προσέξατε τί γίνεται, ὅταν χτυποῦν τήν πόρτα τῆς βασιλείας γιά νά μποῦν μέσα; «Ἄνοιξέ μας, Κύριε! Στό ὄνομά σου κάναμε θαύματα, βγάξαμε δαιμόνια, κάναμε κηρύγματα, εἴχαμε τοῦ κόσμου τά *χαρίσματα*». Ποιά ἡ

τελεσίδικη ἀπόφασις τοῦ Κυρίου μας: «Δέν σᾶς ξέρω. Πηγαίνετε. *Χαρίσματα* εἴχατε, *μά ἡ ζωή σας ἦταν γεμάτη ἀνομίες*» (Ματθ. ζ' 21-23).

• Δηλαδή, δέν εἶναι δυνατόν ὀνόματα, ὅπως τά ἀποστολικά, νά εἶναι γραμμένα καί στόν Οὐρανό, καί στή γῆ νά εἶναι γνωστά στούς ἀνθρώπους;

• Αὐτό μπορεῖ. Προσοχή στό σημεῖο αὐτό! Στή γῆ δέν εἶναι κακό νά γνωρίζουν τό ὄνομά μας, πότε ὁμως; Ὅταν δέν κάνουμε ἐπίδειξι, ἀλλ' ὅταν τό ὄνομα εἶναι ἀναγκαῖο ὡς *ταυτότητα* τοῦ προσώπου μας, ὡς διακριτικό τῆς ιδιότητάς μας, ὡς στίγμα νά ξεχωρίζουμε ἀπό τούς ἄλλους. Κάθε *πρόσωπο* ἔχει τό ὄνομά του· αὐτό δέν εἶναι κακό. «Καί ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς καλεῖ τὰ ἴδια πρόβατα κατ' ὄνομα» (Ἰωάν. ι' 30).

• Στόν Οὐρανό ὁμως γράφονται ὄσα ὀνόματα στή γῆ δέν γράφτηκαν μέ *ματαιοδοξία*: «*Ξέρεις ποῖος εἶμαι ἐγώ;*». «*Εἶμαι ὁ δωρητὴς τάδε. Δές, ἂν θές καί τήν πλάκα τῆ μαρμάρηνη, καί τήν εἰκόνα πού δώρισα καί γράφεται τό ὄνομά μου! Καί ἀλλοῖμονο ἂν δέν γράφεται τό ὄνομά μου!*». Ἡ ἀκοῦς καί λένε: «*Θά πλένης τό στόμα σου μέ ροδόσταγμα γιά νά πιάνης τό ὄνομά μου στό στόμα σου!*»!

Μιά τέτοια *ματαιοδοξία* ἀποκλείει νά γραφοῦν τά ὀνόματά μας στό βιβλίο τῆς ζωῆς.

Σέ ὑπουργεῖα... ἄθει;

Τό ποσοστό, πού πῆρε τό κόμμα ΣΥΡΙΖΑ, φυσικά δέν ἐκπροσωπεῖ τήν πλειονοψηφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Εἶναι τό 35% ἀπό ὅσους ψῆφισαν. Ἄν ληφθῆ ὑπ' ὄψιν ἡ μεγάλη ἀποχή (σχεδόν 50%), τότε οἱ ψῆφοι, πού πῆρε τό πρῶτο κόμμα ἐκπροσωπεῖ τό 25% τῶν Ἑλλήνων, τό 1/4 τοῦ λαοῦ!

Γυρνοῦσε φτωχὸς καί γυμνός,
γιά νά ντύσῃ μέ τή στολή τοῦ Χριστοῦ
τούς ἄσημνους καί ἀσχημονοῦντες.
Παραδόθηκε στή μανία τοῦ ὄχλου, γιά νά λευτερώ-
σῃ ὅσους ἦσαν ὑπὸ τὴν ἐξουσία τοῦ Σατανᾶ.
Καιγόταν,
γιά νά σβῆσῃ τὰ πυρφόρα βέλη τοῦ διαβόλου.
Τόν κατέβασαν ἀπὸ κάποιον παράθυρο τοῦ τείχους,
ὥστε ἀπὸ κάτω ν' ἀνεβάσῃ πάνω
ὅσους εἶχαν πέσει χαμηλά.

Δ. Γ. Α.

• 'Αλλ' ἔστω καί αὐτοί, πού συμποσούνται στό 1/4, δέν τό ἤξεραν, ὅτι οἱ πλείστοι τῶν ἐκλεγέντων μέ τό κόμμα αὐτό δηλώνουν **ἄθεοι**; "Αθεοί, δηλαδή, ὄχι κάτω ἀπό τό... σακκάκι, ὅπως τέτοιους ἀθέους βρίσκεις καί σέ ἄλλα κόμματα. Οἱ κυβερνῶντες τώρα, σέ πλειοψηφία, δηλώνουν ἄθεοι μέ ψηλά τό κεφάλι! **Καυχῶνται** γιά τήν ἀθεΐα τους. Δηλαδή, ὁ κύριος κορμός τῆς νέας κυβερνήσεως, πού προήλθε ἀπό τίς ἐκλογές τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου, συνίσταται ἀπό δεδηλωμένους ἀθέους.

• Οἱ ψηφίσαντες δέν βλέπουν τώρα, ὅτι ἀκόμα καί τό **ὑπουργεῖο Θρησκευμάτων** τό ἀνέθεσαν σέ δεδηλωμένους ἀθέους; Ἔτσι καί ὁ ὑπουργός κ. Ν. Φίλης δέν ἔχει σχέση μέ ὅ,τι χριστιανικό, καί ἡ ἀναπληρώτρια ὑπουργός καυχιέται, διότι ἡ ἀθεΐα τῆς τήν ἔχει... ἀπελευθερώσει ἀπό κάθε τι τό χριστιανικό, καί ὁ ὑπουργός ἔχει δώσει εἰδικές ἐξετάσεις ὡς πάλαι ποτέ πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν!

• Τό νά προσπαθήση κομματικό στέλεχος τῆς καταστάσεως νά παύση νά ἀνήκη στόν εὐρύτερο κύκλο (**ἔνωσι**) **ἀθέων**, αὐτό μᾶλλον εἶναι οὐτοπία. Ἐλάχιστες οἱ ἐξαιρέσεις. Ἀλλά τό νά φθάσουμε στό σημεῖο, ἡ Ἑλλάδα τῶν ἡρώων καί μαρτύρων νά χειραγωγῆται (πρός τά ποῦ ἀράγε;) ἀπό δεδηλωμένους ἀθέους καί πολεμίους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, αὐτό εἶναι φρικτό. Φρικτό φυσικά γιά ὅσους πιστεύουν στήν **Ἀλήθεια**, πού εἶναι ὁ Χριστός καί τό Εὐαγγέλιό Του.

• Τό θέμα εἶναι τό κριτήριο τῆς **ἐπιλογῆς**. Ὑστερα καί ἀπό τήν ψήφισι τοῦ 3ου Μνημονίου καί ἀπό αὐτούς, τούς δεδηλωμένους ἀθέους, ἐρωτᾶται: Ποιά δικαιολογία ἔχουν ὅσοι ἐνσυνείδητα τούς ψήφισαν;

Πίστευαν, ὅτι θά χειρισθοῦν καλύτερα τό οικονομικό. Ἀλλά καί ἄν ὑφίστατο οικονομικό ὄφελος ψηφίζοντας ἀθέους, τό πελώριο ὑπαρξιακό ζήτημα θά αἰωρῆται: **Ὑπέρ τήν πίστι καί τόν Χριστό βάζουμε μερικά εὐρώ;**

• Πολλοί ἰσχυρίζονται: Εἶδαμε καί

τούς ἄλλους! Νάι, τούς εἶδαμε καί δέν εἴμαστε εὐχαριστημένοι καί ἀπ' αὐτούς. Ἀλλά κρατοῦσαν τουλάχιστον προσχήματα σεβασμοῦ πρὸς τήν **Χριστιανική** πίστι, τήν **Ὁρθόδοξο** Ἐκκλησία καί τήν **παράδοσι** αὐτοῦ τοῦ τόπου.

Παιδεία ἄθεη;

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής ἔλεγε: Ἡ **μαρτυρία τῆς πίστεως** εἶναι τό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν συνεργῶν τῆς. Νά διακηρύξουν ἐπίσημα μπροστά στοὺς ἀνθρώπους ὅλα τά γεγονότα, πού συνέβησαν ἀπό τό βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ὡς τήν ἀνάληψι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

• Ἐμπνευσμένη μαρτυρία ὀδηγεῖ στήν Ἀλήθεια καί τήν Ἀγάπη, στό δόγμα καί τήν ἐνάρετη ζωή.

• Ἐδῶ στήν Ἑλλάδα ἡ Ἐκκλησία ἔχει τή σπουδαία εὐκαιρία καί δυνατότητα νά «μαθητεῦν», δηλαδή, νά διδάσκη τά παιδιά τῆς καί νά τά ὀδηγῆ στήν ὁδό τοῦ Κυρίου. Εἶναι ἡ διδασκαλία τῆς πίστεως διὰ μέσου τοῦ λεγομένου **Θρησκευτικοῦ** μαθήματος.

Μέχρι πρό μερικῶν δεκαετιῶν δέν ἀμ-

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἀγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστέρη

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: **δολ. 25.**

Καναδά καί Αὐστραλίας: **δολάρια 30.**

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

φισβητείτο τό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν στά σχολεῖα μας. Οἱ ἀμφισβητήσεις καί τά ἐρωτήματα ὡς πρὸς τή θέσι, ἀλλά καί ἀπόδοσι τοῦ μαθητός, ἐμφανίστηκαν γιά διαφόρους λόγους:

- *Πρῶτον:* Πολλοὶ ὑποστήριξαν, ὅτι τό ἔργο τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας τῶν παιδιῶν εἶναι κατ' ἐξοχήν τῆς **Ἐκκλησίας**. Ὑπῆρξε δέ θέμα μέ τή συνύπαρξι τοῦ **Κατηχητικοῦ** τῆς Ἐκκλησίας καί τῶν **Ὀρησκευτικῶν** τῶν σχολείων.

Βέβαια ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει τή δυνατότητα, πού ἔχει τό σχολεῖο, γιά **συλλογική** διδασκαλία.

- *Δεύτερον:* Ἡ παρουσία μερικῶν **διδασκόντων** τό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν ὑποβάθμισε ἢ κάποτε καί... γελοιοποίησε τό ὠφελιμώτερο ὄλων τῶν μαθημάτων. Ἄλλοτε ἀναιμικοί «θεολόγοι» μέ ἐλλιπέστατη κατάρτισι, καί ἄλλοτε «θεολόγοι» καθηγητές ἄσχετοι μέ τή ζωή τῆς Ἐκκλησίας, περίπου «ἄθεοι», κατ' ἀνάγκην διδάσκοντες μιά... μαρῶζωμένη διδασκαλία! Σέ ἀντίθεσι μέ **θερμουρούς θεολόγους**, πού ἐμπνέουν καί προκαλοῦν ἐσωτερικές ἀλλαγές καί ἐδραῖωσι τῆς πίστεως.

- *Τρίτον:* Ἡ ἀριστερή, ὡς ἐπί τό πλεῖστον, **ιδεολογία** (λέγε «κομμουνιστική») ἀνέκαθεν εἶχε στό στόχαστρο τῆς πιό ἄγριας πολεμικῆς τό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν. Καί ἐπειδή ἀκόμα δέν μποροῦν νά τό καταργήσουν, προσπαθοῦν ν' ἀφήσουν τό δάσκαλο τοῦ πιό ὠραίου καί δυναμικοῦ μαθήματος... μόνο του μέσα στήν αἴθουσα!

Πεισματική, φανατική θέσις μερικῶν: Ὅποιοι μαθητῆς θέλει, αὐτός θά παρακολουθῆ. Γιά τοὺς ἄλλους ἀρκεῖ μιά ὑπογραφή γιά νά μή παρακολουθοῦν τό μάθημα! Στ' ἀλήθεια, ὑπάρχει ἄλλο μάθημα ἀγωγῆς ζωῆς καί χαρακτήρος; Ὑπάρχει ἄλλο μάθημα ἀναστολῆς ἀκραίων καί ἀγρίων συμπεριφορῶν;

- Ἡ ἀναπληρώτρια ὑπουργός Παιδείας καί Ὀρησκευμάτων κ. Ἀναγνωστοπούλου, μέ τό **«Καλημέρα»**, πού εἶπε στήν εἴσοδο τοῦ Ὑπουργείου, θέλησε νά πῆ **«Καληνύχτα»** στό μάθημα τῶν Ὀρη-

σκευτικῶν. Οὔτε κἄν εἶχε μπῆ στό γραφεῖο τῆς καί δήλωσε, νά εἶναι ἐλεύθερα τά παιδιά νά βγαίνουν ἀπό τίς τάξεις στό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν!

- Ὁ **Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος**, ἀφοῦ χαρακτήρισε «ἀνοησίες» τά λεχθέντα ἀπό τήν κ. ἀναπληρώτρια, ἔδωσε καί σ' αὐτήν καί στόν ὑπουργό κ. Ν. Φίλη ἀποστομωτική ἀπάντησι. Τό **Σύνταγμα**, εἶπε, σαφῶς καθορίζει ὡς σκοπό τῆς Παιδείας τήν ἑλληνοχριστιανική ἀγωγή τῶν μαθητῶν. Ἄλλά ποιά χριστιανική ἀγωγή θά γίνη χωρίς τό μάθημα τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας;

- Πολλοὶ δέν ἀνησυχοῦν γιά τήν **ἐξωθεν** πολεμική. Θά μείνη -λένε- τό μάθημα τῶν Ὀρησκευτικῶν, μέ τόν **ὁμολογιακό** του χαρακτήρα καί τό **ὑποχρεωτικό**, ὅπως ὅλα τά μαθήματα. Φοβοῦνται τήν **ἐσωθεν** χρεωκοπία τῆς διδασκαλίας, ἐφ' ὅσον δέν θά ἔχουμε καταλλήλους δασκάλους.

Καί πάλι τό δημογραφικό

Κατά τή σύναξι τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, τόν περασμένο Ὀκτώβριο, παρουσιάσθηκε καί εἰσήγησις τοῦ **Σεβασμ. Μητροπολίτου Γουμεινίσσης κ. Δημητρίου**, μέ τίτλο **«Τό Δημογραφικό πρόβλημα»!** Τονίστηκαν φοβερές ἀλήθειες. Παραθέτουμε χαρακτηριστικές φράσεις:

«Πρόσφατα ἡ Ἑλληνική Στατιστική Ἀρχή ἔκρουσε τόν κώδωνα τοῦ κινδύνου, λέγοντας, ὅτι εἶναι δραματικές οἱ ἐξελίξεις γιά τά δημογραφικά μεγέθη τῆς χώρας μας.»

«Γιά τοὺς μουσουλμάνους ἡ πολυτεκνία εἶναι καθῆκον ἱερό! Ἀντίθετα, οἱ «χριστιανικοί» λαοὶ τῆς Δύσης προβάλλουμε σάν πρόταση προόδου σέ ὅλο τόν κόσμο τήν ὑβρη μιᾶς μεταλλαγμένης φυσικῆς ζωῆς.»

«Σύμφωνα μέ στοιχεῖα τοῦ Ἰνστιτούτου Ψυχικῆς καί Σεξουαλικῆς Ὑγείας, 40.000 ἐκτρώσεις τόν χρόνο στήν Ἑλλάδα ἀποφασίζονται ἀπό κορίτσια κάτω τῶν 18 ἐτῶν,... σύμφωνα μέ ἔρευνα τοῦ

Ἀρεταίειου Νοσοκομείου ἔνα στά τέσσερα κορίτσια ἡλικίας 14 ἕως 17 ἐτῶν ἔχει κάνει ἔκτρωση...».

«Τό ἔτος 1935 ἀναλογοῦσαν 28,16 γεννηθεῖς στοὺς 1000 κατοίκους, ἐνῶ τό 2015 ἀναλογοῦν μόλις 09,69!».

«Ὁ νέος Ἑλληνισμός εἶναι ἡ ἱστορική σάρκα τῆς Ἐκκλησίας ἐδῶ στήν Ελλάδα ὡς γένος καί κράτος... Ἄν δέν ὑπῆρχε ὁ Ἑλληνισμός ὡς Ἐκκλησία, ἀμφιβάλλω ἐάν θά ὑπῆρχε ὡς νεώτερος Ἑλληνισμός».

Ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας

τὴν εἰσήγησι τοῦ Μητρ. Γουμειόσης τονίζεται, ὅτι «οἱ μουσουλμάνοι μέ τήν παραδοσιακή θρησκευτικότητα τοὺς παρουσιάζουν δημογραφική αὐξηση». Ἄλλ' ἡ **πολυτεκνία** εἶναι καθῆκον μόνο γιά τοὺς μουσουλμάνους;

● Μήπως ἡ δική μας χριστιανική παράδοσις, πού θεμελιώνεται στό Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ συνηγορεῖ ὑπέρ τῆς **ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας**; Θά ἦταν δυνατόν τό Εὐαγγέλιο νά διδάσκη τό «γεννηθῆτω τό δικό μας ἀμαρτωλό θέλημα»; Θά ἦταν δυνατόν νά προτείνῃ **παρά φύσιν** ἐνέργειες στίς συζυγικές σχέσεις, μόνο καί μόνο γιά νά μή γεννηθοῦν παιδιά;

● Ἡ ὀλιγοπαιδία ἀφορᾶ στό δημογραφικό ζήτημα.

Πολλοί ἰσχυρίζονται, ὅτι εἶναι ζήτημα ἔθνικό (ἑλληνικό), ὄχι ἐκκλησιαστικό. Λάθος (ἑκατό φορές!). Γιατί;

● Διότι ἡ **Ἐκκλησία** εἶναι συνυφασμένη μέ τό **Γένος** μας;

Βεβαίως καί γι' αὐτό τό λόγο.

● Ἄλλ' ἄλλος εἶναι ὁ σπουδαιότερος λόγος, πού τό θέμα τῆς **ὑπογεννητικότητας** εἶναι κυρίως **ἐκκλησιαστικό καί πνευματικό**. Τί εἶναι οἱ τρόποι, μέ τοὺς ὁποίους ἀρνοῦνται τά περισσότερα ζευγάρια νά κάνουν παιδιά; Ἡθικοί ἢ ἀνήθικοι; Φυσικοί ἢ ἀφύσικοι; Ἀσφαλῶς εἶναι **ἀνήθικοι καί ἀφύσικοι**.

Εἶναι, λοιπόν, δυνατόν ἡ Ἐκκλησία νά ἀμνηστεύῃ τήν προγραμματισμένη καί κατ' ἐξακολουθήσει ἀνηθικότητα στό θέμα τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας;

● Καί κάτι ἀκόμα: Ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας εἶναι ἀπλῶς ἀμαρτία ἢ εἶναι **ἀπιστία**; Ὅταν ἔνα ἀνδρόγυνο θέτῃ τόν Θεό στό περιθῶριο καί πάνω ἀπό τό θεϊκό σχέδιο βάζῃ τό δικό του λογισμό, ὑπολογισμό καί προγραμματισμό, αὐτό δείχνει πίστι; Ὅπωςδήποτε πρόκειται γιά ἀπιστία, ἢ στήν καλύτερη περίπτωση, **ὀλιγοπιστία**.

● Ρωτᾶνε: Ἄν τονίσῃ ἡ Ἐκκλησία, μέ τό κήρυγμα καί τήν ἐξομολόγησι, ὅτι ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας εἶναι ἀμαρτία καί ἀπιστία, θά τήν ἀκούσουν; Θά λυθῇ τό πρόβλημα τό δημογραφικό;

Ὅμιλιες π. Δανιὴλ Ἀεράκη σέ DVD (mp3) κατὰ θέματα

- Ἀγάπη.....ὀμιλίες 25
- Ἅγιον Πνεῦμα.....ὀμιλίες 8
- Ἀνάστασις.....ὀμιλίες 40
- Ἀποκάλυψις Ἰωάννου...ὀμιλίες 6
- Γυναίκα.....ὀμιλίες 11
- Ἑβραίους (πρός)ὀμιλίες 48
- Ἐκκλησία.....ὀμιλίες 13
- Ἐλεημοσύνη.....ὀμιλίες 10
- Θεία Κοινωνία.....ὀμιλίες 5
- Λόγος Θεοῦὀμιλίες 15
- Μετάνοιαὀμιλίες 11
- Νηστείαὀμιλίες 9
- Ὁρθοδοξίαὀμιλίες 16
- Παιδιά.....ὀμιλίες 10
- Παναγίαὀμιλίες 10
- Πάτερ ἡμῶνὀμιλίες 6
- Παῦλοςὀμιλίες 14
- Πέτροςὀμιλίες 6
- Σταυρόςὀμιλίες 13
- Τίτον-Φιλήμονα (πρός)..ὀμιλίες 21
- Χριστιανόςὀμιλίες 15
- Χριστόςὀμιλίες 13

Τηλ.: 2103212713, 2109765440.

Κάθε **DVD (mp3)** ευρώ 6.

Δέν εἴμαστε ἀφελείς νά πιστεύουμε κάτι τέτοιο. Ἄλλ' ἡ Ἐκκλησία δέν θά θέτη, ἔστω καί ἐμμέσως, τή σφραγίδα της στό **ἔγκλημα** τῆς ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας. Θά ἔχη δώσει **σαφή γραμμή** στή διακονία τῆς **ἐξομολογήσεως**. Θά συμμαζέψῃ τούς μαγικούς τρόπους σωτηρίας καί θά ἔχη προβάλει τό σταυρό τοῦ καθήκοντος. Θά παρέχῃ τήν ἀναγκαῖα χαρά στους **πολυτέκνους**. Θά βρῖσκεται κοντά τους.

• Ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι καί ἀριθμητικά θά φανοῦν τά ἀποτελέσματα. Ἄς δείχνουμε τό φυσικό τρόπο συζυγίας, γιά νά μή καταντήσῃ ἡ Ἑλλάδα ἕνα ἀπέραντο Γηροκομεῖο καί ὕστερα ἀπό μερικές δεκαετίες ἕνα ἀπέραντο Νεκροταφεῖο, ὅπου θά γράφεται:

—Ἐνθάδε κείται νεκρή ἡ Ἑλλάδα. Τήν ἐξώντωσε ἡ ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας!

«Οἱ λαοί ὅταν χάνονται, εἶναι θύματα αὐτοκτονίας, ὄχι δολοφονίας»!

Ἄχι πόθεν, ἀλλά γιατί ἔσχε;

Ὁ ὄρυβος πολὺς γιά ἕναν ὑπουργό. Αἰτία; Σέ κάποιο ἀπό τό ἀτομικό του «Πόθεν ἔσχε;» τῶν τελευταίων ἐτῶν δέν δήλωσε τό ποσόν τοῦ ἐνός ἑκατομμυρίου εὐρώ!

Τό θέμα ὁμως δέν εἶναι τό γιατί δέν τό δήλωσε, οὔτε τό «πόθεν ἔσχε;», οὔτε ἀκόμη καί τό «πῶς ἔσχε;».

• Γιά τόν ὅποιοδήποτε ἀστό ἰσχύουν αὐτά τά ἐρωτήματα καί εἶναι δυνατόν νά προκύψουν ἐνοχοποιητικά στοιχεῖα.

Γιά ἕνα ὁμως, πού ἰσχυρίζεται, ὅτι εἶναι ἀριστερός καί **σοσιαλιστής** (σχεδόν, δηλαδή, κομμουνιστής), τό θέμα δέν εἶναι τό «πόθεν ἔσχε;», ἀλλά τό «**γιατί ἔσχε;»**.

• Σοσιαλισμός σημαίνει κοινωνική δικαιοσύνη, **κοινοκτημοσύνη**. Ρώτησε ὁ κ. ὑπουργός ἂν ὁ διπλανός του ἔχη ἕνα ἑκατομμύριο εὐρώ; Ἄν ὅλοι οἱ Ἕλληνες εἶχαν ἀπό ἕνα ἑκατομμύριο εὐρώ, μέ βάσι τήν ἀρχή τῆς **ισότητος** θά μπορούσε καί ὁ κ. ὑπουργός νά ἔχη ἕνα ἑκα-

τομμύριο εὐρώ! Γιατί βασικό δόγμα τῶν σοσιαλιστοαριστερῶν εἶναι ἡ **ισότητα**.

• Ἄλλα **ισότητα** καί **κοινοκτημοσύνη** μόνο στό Χριστιανισμό τίς βρίσκει. Ἐκεῖ βλέπεις τό ἰδεώδες: «Τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καί ἡ ψυχὴ μία, καί οὐδέ εἰς τι τῶν ὑπαρχόντων αὐτῶ ἔλεγεν ἴδιον εἶναι, ἀλλ' ἦν αὐτοῖς **ἅπαντα κοινά**» (Πράξ. δ' 32).

• Τήν **ισότητα** καί τήν **κοινοκτημοσύνη** μόνο οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κηρύττουν καί βιώνουν. Χαρακτηριστικά λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ἐτι λέγεις, “**Τά ἐμά**”; Ἐπάρατον τοῦτο τό ρῆμα καί **μιαρόν ἀπό τοῦ διαβόλου εἰσηνέχθη. Πάντα ἡμῶν κοινά ἐποίησεν ὁ Θεός τά τούτων ἀναγκαϊότερα, καί ταῦτα οὐ κοινά; Οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, τό ἐμόν φῶς, ὁ ἐμός ἥλιος, τό ἐμόν ὕδωρ. Πάντα ἡμῶν κοινά τά μείζονα, τά δέ χρήματα οὐ κοινά;» (Ε. Π.Ε. 21,240). Με τὰ φ ρ α σ ι ς: Ἄκόμα λές: «Τά δικά μου»; Καταραμένος λόγος καί βρωμερός. Ὁ Διάβολος μᾶς τόν σερβίρισε. Ὁ Θεός ἔδωσε κοινά γιά ὅλους πολὺ πῖο σπουδαῖα καί ἀναγκαῖα, καί δέν ἔκανε κοινά τά χρήματα; Δέν εἶναι δυνατόν νά πῆς: Δικό μου τό φῶς, δικός μου ὁ ἥλιος, δικό μου τό νερό. Ἄν τά μεγαλύτερα ὅλα εἶναι κοινά γιά ὅλους, γιατί τά χρήματα δέν εἶναι κοινά;**

• Τά οικονομικά τῆς χώρας θά τακτοποιηθοῦν μόνο μέ **φτωχοῦς πολιτικούς!**

Ἄσοι μπορούν, στέλνουν τά 10 εὐρώ ἐτησίως

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στέλνουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2015.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**